

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνηκόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἰκοσιέξι μηνὸς Γεννάριον
καὶ νέος βρόντος καὶ γδοῦπος Ἄρη.

Χίλια διακόσα σαραντατρία,
σάλος' στὸν κόσμον καὶ φασαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Τί παιᾶνας ἀνακρούω,
πάντα πρὸς πολέμους ῥέπω,
τὴν Εἰρήνην τὴν ἀκούω,
τὴν Εἰρήνην δὲν τὴν βλέπω.

Ὅταν μπλέξης μὲ Τουρκιά,
ὅταν μπλέξης μὲ Φραγκιά
τότε, Περικλῆ μαζέτα,
φασκελοκουκούλωσέ τ' α.

Τότε βλέπεις περιστέρω
μὲ γλωρῆς Ἑλλῆς κλωνάρι,
μὰ κυττάξεις καὶ τὸν Ἄρη
μ' ἓνα δίκωπο μαχαῖρι.

Τότε λίμα, συζητήσεις,
καὶ Μινίστρων συναντήσεις,
καὶ μοῦ μοῦ καὶ ψὶ ψὶ ψὶ.

Τότε μαρτυρεῖς καὶ ῥέβεις
καὶ σὲ κάνουν νὰ χορεύεις
μ' ἓνα πόδι' στὸ ταπί.

Τότε μὲς' στήν Ἑγγλιτέρα
διασκέπεις νύκτα' μέρα
καὶ τοῦ Γκρέϋ συμβουλαί.

Τότε σάγλα καὶ ναυτία,
ποῦ σὲ κάνει' στὰ Χαντεῖα
νὰ φουμάρης ναργιλέ.

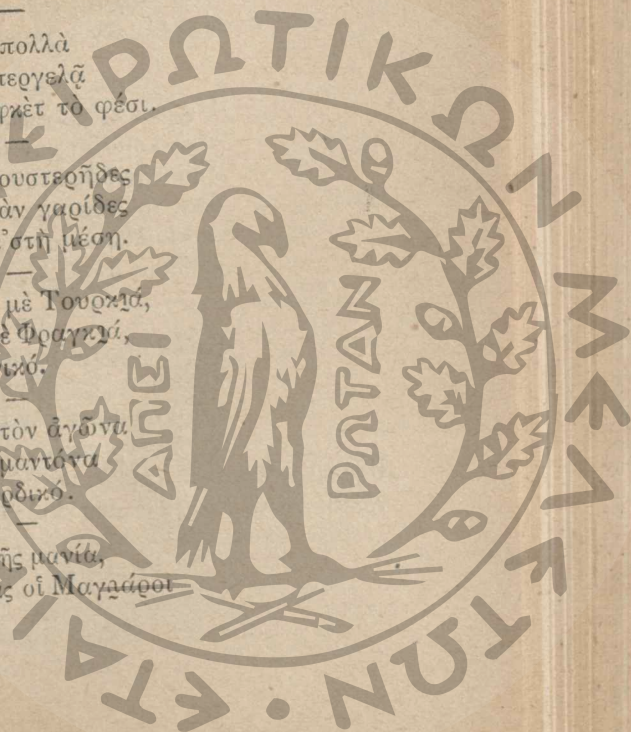
Τότε ντράβαλα πολλὰ
καὶ τὸν κόσμον περγαλῶ
τοῦ κλεινοῦ Σεφκὲτ τὸ φέσι.

Τότε βλέπεις μουστερῶδες
μὲ δαὸ μάτια σὰν γαοῖδες
νὰ φυτρώνουνε' στὴ μέση.

Ὅταν μπλέξης μὲ Τουρκιά,
ὅταν μπλέξης μὲ Φραγκιά,
εἶναι καὶ ξαφνιά.

Τότε βγαίνει' στὸν ἀγῶνα
κι' ἡ κορὰ πριμαντόνα
καὶ γυροῦει μερδικοῦ.

Τότε κι' ἀρπαγῆς μανία,
κι' οἱ καλοὶ μᾶς οἱ Μαχαῖροι

μᾶς πατοῦνε τὸ ποδάρι
καὶ γυρεύουν Ἀλβανία.

Τότε ποῦ λὲς εὐγένεια τῶν Τούρκων περισσὴ
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι χαρίζουν τὴν μισή,
μὰ δὲν ἀκοῦν οἱ Βούλγαροι καὶ τὴν γυρεύουν ὅλη,
ἄλλοιως θὰ πᾶν τὴν Πόλι.

Τότε κ' ὁ κύριος Σεφκέτ, ποῦ στάζει πάντα μέλι,
εἰς τῆς Τσατάλτσας τοὺς Στρατοὺς γενναίως παραγγέλλει
μῆτε μὴ μόνη τουφεκιά νὰ ρίξουν, πατριώτη,
ἀν πόλεμον οἱ Βούλγαροι δὲν ξαναχίσουν πρῶτοι.

Νέα καὶ τὴν ἀνακωχή,
καὶ βροντερὰ δὲν ἀντηχεῖ
καμμιὰ πολέμων ἰαχή.

Ἀνακωχὴ σιωπηρά,
καὶ δὲν ἀρχίζουνε πυρά,
κ' ἔνας τὸν ἄλλο βλέπει
καὶ πίνουνε σαλέπι.

Καὶ τὴν Ἀρμάδα τὴν τρανή,
καὶ τὴν Ἀρμάδα τὴν κλεινὴ
τὴν διορθώνουν τώρα.

Κ' ἀπὸ τὰ δόλια τὰ σπενὰ
φωνάζουν πὼς θὰ βγῇ ξανὰ
μὲ μία νέα φόρα.

Συγάνησις μεγάλη,
Ἀρμάδα φοβερίζει,
Ἀρμάδας μοῦ μυρίζει
περίπατος καὶ πάλι.

Κ' ὁ κόσμος περιμένει
ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ποῦ θὰ βγῇ ἡ δοξασμένη
σὰν ἐκδοσις δευτέρα
ἐπιδιορθωμένη.

Ἔγινε μὴ κ' ἔγινε λέσσα
ξεφωνίζει δυνατὰ
τοῦ Μαχμούτ Σεφκέτ ἡ φέσα,
καὶ δὲν εἶναι χωρατὰ.

Πρέπει κ' ὁ Σεφκέτ νὰ βγάλῃ
τὴν Ἀρμάδα τὴν μεγάλη.
Γιὰ τὴν δόξα τοῦ Μαχμούτ
ὅλοι τρέξετε σὲ τούτη,
καὶ καταφατίστε τὴν,
κ' ὅπως ὅπως βγάλτε τὴν.

Κ' ἂν μᾶς βρῇκε μαύρη μπόρα
πρέπει νὰ ξανάβγῃ τώρα
καὶ μὲ τοῦτον τὸν Βεζύρη,
καὶ τὸν πανικὸν νὰ σπείρῃ.

Πρέπει κ' ἐπὶ τοῦ Σεφκέτ νὰ μὴ στέκεται νοθρά,
νᾶλθῃ καὶ τὸ Χαμηδιέ μέσ' ἀπὸ τὴν Ἐνθρά.

Πρέπει κ' ἐπὶ Νεοτούρκων ν' ἀκουσθοῦν Ἀρμάδας κρότοι
κ' αὐτοὶ δέσιμον νὰ φέρουν στὴν Σταμπούλ τὸν Κουντου-
Πρέπει κ' ἐπὶ βασιλείας τοῦ γενναίου Κομητάτου Ἰωάννου
κανεῖς ποῦρος Μουσουλμάνος νὰ μὴν κλαίῃ τὰ λεπτὰ του.

Ἔγινε μὴ κ' ἔγινε λέσσα
σκουίζει τοῦ Σεφκέτ ἡ φέσα,
ποῦ δὲν τῆς χαλοῦν χατήρι,
κ' ὅλοι λένε στὸν Βεζύρη:
τραλαλὰ καὶ τραλαλὸ,
ἔλα μας γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
τραλαλὸ καὶ τραλαλὰ,
πὼς τὰ πᾶς ἀπὸ μισαλὰ.

Τῆς Τουρκίας μεγάλο τζάκι,
μὲ τὸ στόμα τὸ θρασὺ
αἰχμαλώτισε καὶ σὺ
Κουντουριώτη, Σαπουντζάκι.

Πὲς καὶ σὺ στὸν Ὀσμανλῆδες
ὅτι πλάνεις σὰν λαγοὺς
νικηφόρους στρατηγούς
καὶ ναυμάχους Γιουνανλῆδες.

Ἀρχίζουν πάλι τὰ πυρά,
πλὴν φαίνεται κ' Εἰρήνη,
κ' ἔτσι κανένα, μακαρά,
δὲν ξέρει τί θὰ γίνη.

Β'

Π. — Πάλι φωτιά μᾶς πυρπολεῖ,
κ' ὁ Βενιζέλος ὀμιλεῖ,
μὲ τόσους στὸ Παρίσι,
καὶ δὲν τοῦ κάνει, Φασουλῆ,
καρδιά γιὰ νὰ γυρίσῃ.

Πολέμων ἐπανάληψις μὲ ξίφη τροχισμένα,
κ' ἀτέλειστοι βομβαρδισμοὶ καὶ πανοπλῖαις Ἀρη,
κ' ὁ Βενιζέλος ἔκανε μιὰ βόλτα καὶ στὴ Βιέννα
νὰ δῇ κ' ὁ Μπέρτχολτ τί φρονεῖ καὶ τί καπνὸ φουμάρει.

Κ' ὁ κύριος Σεφκέτ, μωρέ,
τὴν λύρα μας κουρδίζει,
κ' ἀπὸ μεγάλο μιναρὲ
πολλὰ τσιλιπουρδίζει.

Μποῦμ μποῦμ ἐδῶ, μπάμ μποῦμ ἐκεῖ,
καὶ παίζει μία μουσικὴ
καὶ κάνει τόσα φάλτσα.

Καὶ μὲ τὸ φέσι του στραβὰ
ὁ φίλος μας Ἐμβέρ τραβᾷ
καὶ πάει στὴν Τσατάλτσα!

Ἀλλὰ τὸν διώχνουν ἀπ' ἐκεῖ τὸν προσφιλεῖ σωτήρα,
ποῦ δείχνει χαρακτῆρα.

Πάει καὶ στὴν Καλλιπολι, μὰ κ' ἀπ' ἐκεῖ, κενέφῃ,
μὲ τρεῖς κλωτσιαῖς στὰ πιασινὰ θαρρῶ πὼς ἐπιστρέφει.

βομβαρδίζονται πάλι τὰ φρούρια,
βομβαρδίζονται πάλι τὰ κάστρα.

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας ὁ Ρήγας,
ποῦ δὲν ἔδρεψε δάφνας ὀλίγας,
σὰν καὶ πρῶτα ξεπρόβαλε ντουρὸς
Βασιληᾶς, μαχητῆς, τροβαδούρος.

Τὸν θερμαίνει τῆς μάχης τὸ εἶγος
καὶ τοῦ δίνουν ζωὴ πυροβόλα,
καὶ καθέννας θαυμάζει τὸ σφρίγος
καὶ τὴν λύρα τοῦ γέρο-Νικόλα.

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας τὸ Στέμμα
βομβαρδίζει τὴν Σκόδρα καὶ πάλι,
καὶ θυσιά σὲ χρῆμα καὶ σ' αἶμα
τῶν τεσσάρων συμμάχων μεγάλη.

Ὁ Νικήτας θερμὸς κοκκινίζει,
Ταραμπὸς Ταραμπὸς ξεφωνίζει,
Ταραμποῦμ στὸν Νικήτ' ἀπαντᾷ
τὸ Μπιζάνι, ποῦ πάντα βροντᾷ.

Κ' ἀντὶ Νίκης ἀφθίτου παιᾶνες
κ' ἀντὶ Δόξης ἀφθίτου στεφάνι,
πρὸ καλὰ νὰ σταλοῦν κουραμάνναις
σ' ὅσους μάχοντ' ἐκεῖ στὸ Μπιζάνι.

Μὰ κ' ἡμεῖς οἱ λεπτοὶ Κουραμπέδες,
μὰ κ' ἡμεῖς οἱ δρὸ μύσται τῆς Μούσης,
ποῦ φωνάζομε: μάχεσθε, παῖδες:
ἐκ τῆς γῆς τῆς κλεινῆς πρωτευούσης.

Ἀντὶ στίχους νὰ ψάλωμε κ' ᾠσματα
καὶ Τυρταίων θερμῶν παπαρδέλαις,
πρὸ καλὰ νὰ τοὺς πᾶμε σκεπάσματα
καὶ τσουράπια χοντρά καὶ φανέλαις.

Π. — Ναὶ μὲν ἐξαιρετὸς τιμὴ
τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι,
μὰ θέλει πρὸ παντὸς ψομὶ
τὸ κάθε παλληκάρι,
ποῦ τῆς καρδιάς του τὴν φωτιά τὴν δίνει στὸ κανόνι,
κ' ἐκεῖνο καταπλέγεται καὶ κατακαυνόμεναι.

Κ' ἂν τοῦ Στρατοῦ τὴν ἀντοχή
σὲ πάγους, χιόνι καὶ βροχὴ
θαυμάζης, στραβοκάνῃ.

Μόνο μὲ λόγους θαυμασμούς,
μὲ λόγους ἐνθουσιασμούς
θαρρῶ πὼς δὲν τοῦ φθάνει.

Στρέψε νὰ δῇς τὴν Ἑπειρὸν, γιὰ κύματα ἐκεῖ πέρα
τὸν Νικήτ' ὅστις τὸν λατρευτό...
κονιάει γιὰ τὸν Στρατό,
δικαίως καὶ τὸ Στράτευμα τὸν προσφωνεῖ πατέρα.

Ἔργα σωστά θέλῃ Πατὴρ καὶ βλάσφημον τὸν πόνων
κ' ὅχι ξερά ποιήματα, κ' ὅχι παιᾶνες μόνον.
Γι' αὐτὸ παραίτησε καὶ σὺ τοὺς ἔμνους, φαφλατὰ,
πρὶν τὴν Ἀετοράχη σου ν' ἀργᾷς δυνατὰ.

Τὸν κάνουν περιποίησι καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κ' ὁ Σεφκέτ ὁ φοβερός, ποῦχε πολλὴ σεκλέτι,
παίπται στὴ Στρατόπεδα νὰ στείλῃ τὸν Σουλτάνο
μᾶς κ' οἱ Τούρκοι πάρουνε φωτιά μὲ τὸν Μεχμέτη.

Ἀκούγῃ δὲν ὤρμασε καλλίχυμος δπόρα,
σάλπιγξ, ἡχώ πολεμικῇ,
κ' οἱ Τούρκοι κ' οἱ Βαλκανικοὶ
πέρουνε καινούρια φόρα.

Φορτὶ πολέμου στὸ βουνό, στὸν κάμπο, στὸ λαγκαδι,
μουγγρίζουν τὰ στοιχεῖα,
κ' ὁ Βενιζέλος πέρασε κ' ἀπὸ τὸ Βελιγράδι
νὰ κἀνῃ συμμαχία.

Φ. — Βρε τῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές;... κ' ἡ τῆς Σερβίας χώρα
μὴ δὲν μᾶς εἶχε τάχατε συμμαχίους ἕως τώρα;
Π. — Ναὶ μὲν τοὺς εἶχαμε κ' ἔμεις, μᾶς εἶχανε κ' ἐκεῖνοι,
καὶ συμμαχία τοῦ λοιποῦ πραγματικὴ θὰ γίνη.

Αὐτὰ τὰ βεβαιοῦν πολλοὶ
τῶν καφενείων λάλοι,
ἐν τούτοις ὅμως, Φασουλῆ,
τὰ διαφεύδουν ἄλλοι.

Ἀλλὰ Ἀλλὰ, ἐφώνασε Χόντζας σὲ μιναρὲ,
κ' ὁ Βενιζέλος ἔμνησε καὶ στὸν Πουανκαρέ.
Ἀκούω προμηνύματα νέων περιπλοκῶν,
μὰς ἀρμυρίζουν φίλοι μας μακαρονάδες κ' ἄλλοι,
μᾶς καὶ στὸν Ζωνάρ τῶν Στρατιωτικῶν
κ' ἔπλωσε τὸ ζωνάρι του γιὰ πόλεμο καὶ πάλι.

Σεφκέτ Πασσᾶς παραλαλεῖ
κ' ὑπόσχεται νὰ δράσῃ
μὲ ξένο χαρτζηλίκι.

Κ' ὁ Βενιζέλος, Φασουλῆ,
λένε πὼς θὰ περάσῃ
κ' ἀπὸ τὴ Σαλονίκη.

Πόλεμος νέος τῆς Τουρκίας ἀνοστος κ' ἐπιπόλοιος,
κ' ἔλπιζω, μπεχλιβάνη,
τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
νὰ δώσῃ τρία τέταρτα τῆς Ἀδριανουπόλεως.
Κ' ὡς πρὸς τὴν τῆχ τῶν νησιῶν ὁ νέος Σανδραζάμης
τάφινεῖ στὰς Δυνάμεις.

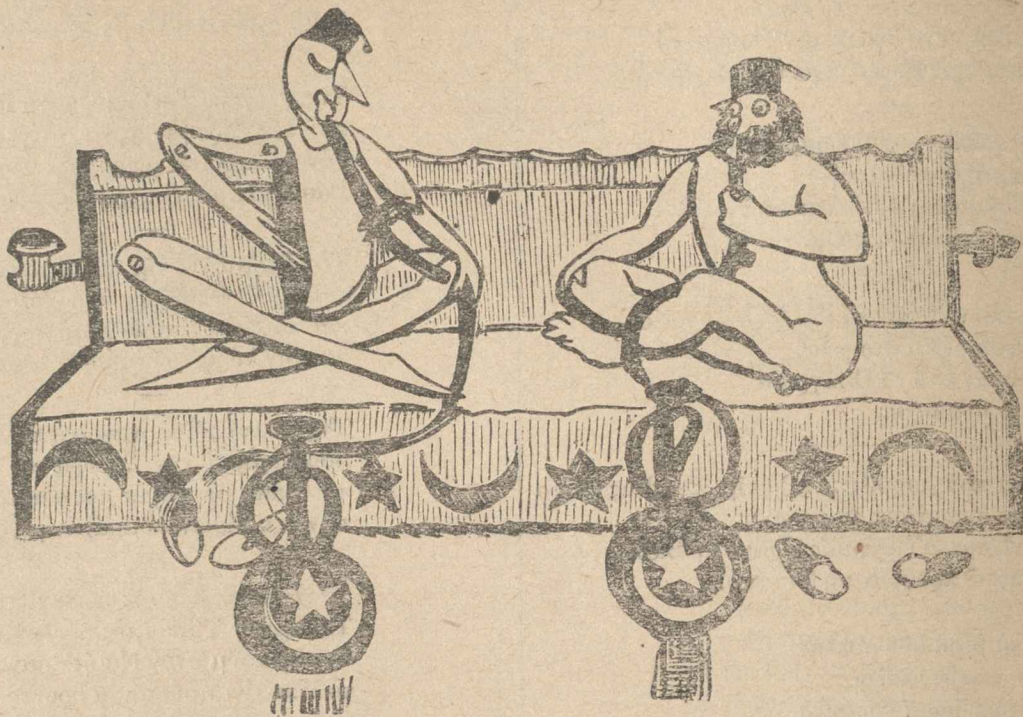
Καὶ τότε θὰ χαράξῃ περιφανὴς ἡμέρα,
καὶ τότε, καθὼς εἶπε κ' αὐτὸς ὁ Βενιζέλος,
ὁ γέροντα θὰ πᾶνε ξανὰ στὴν Ἑγγλιτέρα
γιὰ νέας συζητήσεις, ὥστε ὅτι τέλος.

Γ'

Νέας πάλης ἡμέρ' ἀνατέλλει
μὲ Βεζύρη βαρβάτο καὶ νέο,
ποῦ παντοῦ τὸν Ἐμβέρ ἀποστέλλει,
τοῦ Ναζήμ δολοφόνου γενναῖο.

Νέας πάλης ἡμέρα χαράζει,
κ' ἔνας βρόντος πολέμου ξανὰ
τῆς Εὐρώπης τὰ νεῦρα ταράζει,
καὶ στῆς Μπόρσας τὸν τρόμο γεννᾷ.

Ἀντιχοῦν καὶ παιᾶνες καὶ θούρια
καὶ μᾶς κάνουν μεγάλη χαλάστρα.

**Ὁ Βεζύρης ὁ πολὺς
καὶ ὁ ξυλένρος Γρουνανλῆς.**

Σεφ. — Καλῶς μᾶς ἦλθε, Γρουνανλῆ,
πενῆ ντερλέρ Σεφκέτ.

Φασ. — Ἐβελ, ἐφέντημ σεβνταλῆ,
βατάνι σελαμέτ,
πατρίδος σωτηρία,
Ἐμβέρ καὶ συμμορία.

Σεφ. — Ἀβερὼφ πατηρατζάγην,
Κουντουριώτη τουτατζάγην.

Στόλο σας ἐγὼ θὰ πνίξω καὶ θὰ πιάσω Κουντουριώτη,

Φασ. — Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ τὸν πιάσης, μὰ λυπήσου μας, ἱππότη.

Γιάπμα κηγήμα ἔτμε Πασσᾶ
τούτμα ὀλδίομε γιαζήκ ἀνά.

Σεφ. — Τεσλήμ ὀλσὸν σοῖλὲ πεντέν
γλόκσα ντουτάρην πενῆ ντὲ πελτέν.
Ἦγουν καὶ ἐκ μέρους μου σύ, ποῦχεις γνῶσι,
ἔπες του τὸν Στόλο σας νὰ παραδώσῃ,
ἄλλοιῶς ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση
πιάνω καὶ σένα, μωρὲ μπαμπέση.

Χαρμπὰ γιαραμάς ἰσπὲ Λᾶξ λάρ σὰγ ὀλσὸν
ποὺν λάρ ραζή ὀλμάς πέρ Γκασὺρ καλσούν.

Φασ. — Μίλησε καθαρώτερα, ποῦ κακὸ ψόφο νάχης.

Σεφ. — Ὁ Βαρβαρόσας καὶ ὁ Τουργούτ ἀν μένον ἐκτός μάχης
φθάνει νὰ ζήσουν οἱ Λαζοί...

Φασ. — Νὰ ζήσουνε με σὲ μαζί.

Σεφ. — Μὲ τοὺς Λαζοὺς Γκασὺρ
δὲν θ' ἀπομείνῃ μούρη.

Πλὴν μάθε καὶ ὁ Σουλτάν Ρεσᾶτ ὀμουζουναῖ τουφέκ
Ἐντιρνεγῆ μουπαρεκί κουρταρατζᾶκ μελέκ.

Ἐν ἄλλοις λόγοις καὶ ὁ Ρεσᾶτ μ' ἓνα τουφέκ στὸν ὄμο
γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι θὰ πάρῃ τώρα δρόμο.

Φασ. — Βρὲ τί μοῦ λές Σεφκέτ Πασσᾶ;

Σεφ. — Κι' αὐτὸς γιὰ πόλεμο λυσσᾶ.

Λέρ μπαλέρ, ξιφὶ μαλέρ,
ἐβλαδὴμ τζαννὶ Ἐμβέρ,
ποῦ θὰ τὸν ἄκουσες καὶ σύ,
ἐπενίξῃ βερίρ δερσί,
εἰς ὅλους μάθημα γερό
θὰ δώσῃ τοῦτον τὸν καιρό.

Φασ. — Νὰ τὸν χαρῆς, νὰ τὸν χαρῶ.

Σεφ. — Ξέρει τὸ Σύνταγμα φαρσί.

Φασ. — Σικτιρ καὶ αὐτὸς, σικτιρ καὶ σύ.

**Ἐκ τῆς Σταμπούλ ἐπιστολῆς
στὼν Ἀθηνῶν τὸν Φασουλή.**

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας
μέσα στὸν ὑποσηφίους τῆς σεπτῆς Πατριαρχείας
ἐνδεικνύεται σπουδαῖος ὑποσηφίος ἐν πρώτοις
καὶ ὁ Χρυσόστομος τῆς Σμύνης Δοάμας ἄλλοτε Δεσπότης,
ποῦ σὲ πονηρὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐθνικὴν του δρασὶν
ἐνεθάρρυνε γενναίως τὴν ὑπόδουλον τὴν ἀλᾶσιν.

Ἡ αὐτὴ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ τοῦ Παχτίκου Μουσική, ποῦ μετ' εἰς τὴν Πόλιν βγαίνει,
ἐν ἔτος συνεπλήρωσε δικαίως ὕμνουμένη.

Νέαν Ἡμερολόγιον ἐν Σάμῳ τῆς Σβορώγου,
καὶ εὐχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.